

GEZA BABIJANOVIĆ

MISEC NAD TORNJOM

SUBOTICA, 2014

SAVRIMENA POEZIJA

Edicija
Bunjevački pisci

IZDAVAČ
Bunjevačka matica

RECENZENT
Mijo Mandić, dipl.arh.

LEKTOR I KOREKTOR
Jadranka Tikvicki, profesor

KORICE
slika: Đuro Maravić
fotografija: Marija Horvat
ŠTAMPA
Čikoš štampa Subotica

TIRAŽ
300 kom

RECENZIJA

MISEC NAD TORNJOM

Knjiga o pismama i aforizmima Geze Babijanovića, razvrstana je na ljubavne pisme, bunjevačke pisme, humorističke, ljudi, predeli i događaji, dičije i boračke.

Pisma misec nad tornjom koja je došla na naslov je ljubavna pisma na ikavici i simboliše ljubavni doživljaj vezan za varoški toranj. Posebno su značajne za bunjevačku poeziju, bunjevačke pisme na ikavici gdi su na poetski način opisani i zabilježeni naši običaji, ljudi, ila, tamburaši i događaji. Na primer:

„Na salašu Uzelac Milana
jednog toplog litnjeg dana
skupila se grupa umetnika mala
da bi nešto lipo naslikala“.

Čak je opisana i bunjevačka nošnja:

„Panonija srce ti je
Ova rodna Bačka
A najlipča nošnja
Naša bunjevačka“.

U jednoj satiričnoj pismi uglavnom na ikavici di se dosledno drži rime, Geza se pita:

„U grad mojih pradidova
stigla neka lica nova
i govore da će bolje biti
kad se tuđim perjem kiti.
Pa mi na um miso pala
dal' je vila postojala
da je bila Subotička vila

ta valjda bi nešto uradila“.

Autor je stvarno i na ekavici di je tema posvećena borcima iz Tavankuta:

„i tiho teče Dunav plavi
a nova humka niknu u travi
stani Dunave zauzdaj maticu svoju
i odaj poštu palom heroju
Negde daleko Tavankut selo
a dunje žute, grožđe zrelo“.

Čak i aforizme, ili izreke, mož'mo podilit na bunjevačke teme ili one opštene:

„Najlipču su prelju na tom prelu
izabrali ćer pudara Jelu
srdile se nane na tu grešku
tribalo je birat Lemešku“
Zanimljivi su bračni aforizmi:
„Ako volite svoju suprugu,
ustupite je svom najboljem prijatelju
Bolje da iz vaše kuće ode u njegovu
nego iz vaše u večnu kuću“.

ili aforizam koji u sebi sadrži ono u čega su se zaklinjali:

„Čuvajte bratstvo i jedinstvo ko
zenicu svoga oka
govorio je veliki vođa
šteta što je govorio slepcima
Al' i on je nosio naočare
sa popriličnom dioprijom.

Geza Babijanović se strogo drži rime, ali to ne smeta i ne narušava sadržinu i smisao i poruku koju želi izraziti na poetski način. To se odražava i u aforizmima gdi se ne drži strogo rime, jer je bitno izraziti suštinu aforizama.

Mijo Mandić, dipl. arh.

Pisme Geze Babijanovića oživljavaju neka minula vremena, trenutke koje pisnik želi da otrgne od zaborava. Inspiraciju je pronalazio u svakodnevnom životu, tu med nama i zato su nam tako bliske i drage. Čitajući ih, pisnik me je za trenutak podsatio na slavnog Branka Radičevića koji je isto ko i Geza Babijanović stvarao pisme u kojima je evidentna prije svega njihova melodičnost i ritmičnost. Pisme koje se odlikuju učestalom rimom lakše se pamte, i ko take duže žive. Pritočiti stvarnost u stihove bio je Babijanovićev cilj. I mislim da je uspio u tom. Oživio je život na salašu, bunjevačka prela, bunjevačko rodoljublje i želju nas Bunjevaca da sačuvamo sebe i svoju tradiciju. Na momenat su šaljive i vesele, a onda iz nji progovaraju ozbiljne riči pisnika za kog poezija nije samo razonoda, neg način da ukaže na ozbiljne probleme društva i njegovog naroda u njemu. One su jednostavne poput nas, a nastaju u trenutku nezavisno od mista i vremena. Na kraju, zafaljujem se Gezi Babijanoviću što svojim pismama čuva naš jezik, tradiciju, kniževnost i naš identitet od zaborava. Fala Vam.

Jadranka Tikvicki, profesor kniževnosti

Misec nad tornjom

Stigo je blidi misec,
ispod tornja jedne majske noći.

Čeko sam te draga,
a znao sam nećeš doći.

Zaboravit da l si mogla,
sjaj miseca žute krune,
prvi susrit ispod tornja,
sjaj u oku duše pune.

Proklinjati ja te neću
srca su nam treperila.

Samo ne znam, dušo moja
di se ljubav izgubila?

A kad Misec blidi sjajem,
cili toranj obasjava,
ja se sitim tvoga lika,
oka tvoja dva garava.

Možda i ti kadgod dođeš
ispod tornja i Miseca lika sjajna.

Ja to saznat nikad neću,
to će ostat vična!

MOME RODU

“Oj, Bunjevci sa svi svitski strana
ista vas je odranila nana”.

BUNJEVAC MISTO IMADE

Podvikuje bunjevačka vila
Bunjevcu se želja ispunila
neka svako i vidi i znade
da Bunjevac sad misto imade

Da i njemu, sada, Sunce sija
primila ga sad majka Srbija
Ostvari se sad njegova nada
za Srbiju on je odvajkada

Ode mu je i salaš i kuća
za njega nema sad više bespuća
Svoj na svome od sada će biti
Srbija će njega privatiti

Svoje ime on će navik znati
njega više neće niko svojatati
da ponosno svoje ime nosi
svoje nosi, svojim se ponosi.

BUNJEVAČKO KOLO

Igrajte samo igru svoju
drugi vas ritam pleniti neće.
Nemojte ići tuđim korakom
on vas vodi svojim sumrakom.
Ni tuđe nije mirisno cviće
ako korak izgubite svoj,
tu više igre nema
misto kola rodi se stroj.
Igra je vaša poznata u svitu
i zato negujte
lipotu u pokretu.
Odolite uticaju stranačkom
budite Bunjevci u kolu bunjevačkom.

PISMA O ROLJKI

U komari roljka stara,
tijo trune i odmara.
A kadgod je vridna bila
i baš je tušta radila.

Roljala je roljka stara,
roljala je s puno žara.
Čisti su bili šlingeraj
ko i ostali vešeraj.

I poništo i od svile
i didine gaće bile.
Al je došlo tad do kvara
pojavi se ugljetara.

U komari sad u tami
tijo rolka trune, čami.
I sića se stari dana
biće štogod od roljanja.

U mijanu ide baća,
pa se kasno kući vraća.
Dočeka ga, tada, nana
al nije razdragana.

Pa mu veli „Aoj, baćo, odnio te đavo“
Opet si se noćas „naroljao“!

GABRIĆ ĆUPRIJA

Sagradite opet
tu Gabrić ćupriju,
da čovika žena voli,
a ne prvog komšiju.

A ćuprija svaka voli
ispod čistu vodu,
jer prljava kad je ispod
osićanja odu.

Svaki mladi momak
kad će mladu prosit
da oceni dal će moći
cio vik je nosit.

MAJKA

Reku mi je podarila
kazala mi čuvaj je sine,
da bistra uvik teče.
Dozvoli svakom grišniku
Grije u njoj da opere.
Vuku, orlu, jagnjetu i golubu
Da žeđ u njoj ugase.
Ljubi njezine obale obadve
I mostova temelje nikad ne podrivaj
Koje na njoj sagrađe.
Ne kuni ploču ledenu
Ako te zima zatekne,
Ni maglu ako te pokrije.
Znaj da sunce će razgrnit
Podari senku Misecu,
Zvzdama njegovim sestrama.
Pokreni svoje valove i talase
Nevoljnik da se ne utopi.
Primi sve čamce i brodove
Koje ti sudbina donese
Mlikom sam te svojim zadojila
I bistrom rekom podarila.
Čuvaj se, čuvaj sine
Da bistra uvik teče.

PISMA O SUBOTICI

Subotico, biseru ravnice
sviraju ti pismu tamburice.
Sa Tornja se vidi pola Bačke
ko pregeča nane bunjevačke.

Zato nosim ja u sebi klicu,
volim moju varoš Suboticu.
Zimi kad je bili snig pokrije
ništa mni nije od tog tad milije.

U proliće priroda se budi
cili toranj stane mi u grudi.
Uzorane njive u ravnici
najlipči su ukras Subotici.

A u lito kad se žito zlati
bunjevačko kolo tad se uvati.
Dužijanca tada se proslavi
u silose novo žito stavi.

A u jesen kada sve sazrije
na snaši se bili venac vije.
Kao vesnik naraštaja nova
ti si puna kićenih svatova.

SUBOTICI

Subotico biseru ravnice
Bunjevcima uvik uzdanice.
Al ne može imat varoš svaka
subotička što je Kerska mlaka.
Kerska mlaka san je njevi snova
već podosta nikolko vikova.
Kolivka je ona Bunjevcima.
Od davnina Bunjevaca ima
znameniti tu su mlogi bili
iz Kera se u svit raširili.
Rodila se ode mloga dica
ponosna je na nji Subotica.
Tu se gaji loza bunjevačka
i momačka, a i divojačka.
Bunjevac je lemeš svaki
koji živi u toj Kerskoj mlaki.

BUNJEVAČKA GRANA

Kad zabruje žice tamburica,
Bunjevac se u kolo uvati,
a da čizme nisu na noge mu stale
i one bi valjda same zaigrale.

Kad tamburl zatreperi žica,
igrala bi mlada Bunjevčica
da papuče nisu na nogama
igrale bi same sa čizmama.

Taka nam je bunjevačka grana,
take nas je odranila nana.
Naučila poštenju i radu
na salašu, u selu i gradu.

Da čuvamo viru, običaje
i navike da nam loza traje.
Čist obraz da Bunjevac ima
vrilo srce u svojim grudima.

BUNJEVAČKA SELA

Nasrid plodne Panonske ravnice
oko starog grada Subotice
ko bisera lepa zrna bila
prostrla se bunjevačka sela.

Kuće lipo bilo okrečene,
pa avlije sasvim zatravljene,
onda guvno pa za blago staje,
tako ovde odvajkada traje.

Pa voćnjaci i lepi vinogradi,
vredan paor tu oduvik radi,
s druge strane kao tepih njive,
tu Bunjevci odvajkada žive.

U selima ovim život traje
čuvaju jezik, viru, običaje.
Odavno znade cila Bačka
da je najlipča nošnja bunjevačka.

Na divojki kumaša i svila,
a očima svakog opčinila.
Na momcima sve crna odela,
a na čizmi mamuza zasela.

Kad u ambar baćo žito stavi
Dužijancu tada svako slavi.
Novi samun kućom zamiriše
na vratima se žitni vinac njiše.

Al kad stigne ona jesen rana,
ćer na udaju sprema nana.
Pa se tada dobro piće pije
Ljutovačka vina i rakije.

Kad umru baćo ili nana
tad se skupi bunjevačka grana.
Svi su tužni al' običaj znaju
tamburaši tad ih ispraćaju.

Za rođenje dobro znade baća
veseli se i napravi daća.
Tri se dana i ide i pije
od „loze“ mu ništa draže nije.

BUNJEVAČKA BRAĆA

Ej Bunjevci, braćo moja mila
danas vas je radost okupila
da slavite što je kadgod bilo
i što vas je danas okupilo.
Okupilo rodno žitno polje
biće kruva svima biće bolje.
Okupila nas je ta paorska muka,
okupila oko žitnog struka.
Pa zato je sad trenutak pravi
dužijancu da Bunjevac slavi.

ŠTA SU PRELA

Šta su danas bunjevačka prela
praznici su i ila i jela.

Hajde svirče, sviraj tamburice
nek ti bruje tvoje tanke žice.

Ja ću piti rakije i vina
da se znade šta je dan Marina.
Ne mož biti što je kadgod bilo,
nisi ista bunjevačka vilo
niko tebe ne vidi ni čuje,
a kamoli da vila podvikuje.

Uzeli nam ime, običaje,
velikane Balinta i Haju,
dužijanca kažu da je njeva
na rvackom nek Bunjevac piva.
Eto, to se sve danas dešava,
to je tako kad istina spava.

POTKOVICA

Na ulazu u ambetuš,
na rđavom klinu obišena,
kao svidok minuli vrimena,
visi stara potkovicica.

A kadgod je potkovicica nova,
na kopiti stajala mrkova,
kad je mrkov pored svoga gazde,
na njivama zaoravo brazde.

Karucama kad su na kraj sela,
išla čeljad na sva zimska prela,
a u lito, Subotici gradu,
Dužijanci išla na paradu.

Kad su liti konjske trke bile,
pod kopitom zvizde zaiskrile,
potkovicice ,ti si srićna bila,
lovor vinac s konjom proslavila.

Koliko si se samo ponosila,
divojku si na ogled nosila,
pa još kad su i svatovi bili,
lipa snaša u lionskoj svili.

Vrimena su sada nika nova,
osto gazda brez svojeg mrkova,
sad ko svidok oni davni dana,
potkovicica visi zardžana,

BUNJEVAČKA NOŠNJA

Panonijo srce ti je ova rodna Bačka,
a najlipša nošnja naša bunjevačka.
Kad prošeta mlada Bunjevčica,
tad zablista panonska ravnica.

Kad se momci u kolo uvate,
to ni oči ne mogu da prate.
Noge lete a mamuze zveče,
srce drće, duša puna sriće.

POETSKI BUKET

“Ljubav je cvit u cvitu
najlipči u poetskom buketu”

ZORA ZLATIBORA

Nek muzika
tijo svira.
Srce trepti
od nemira.

Zvizde tamne.
Sviće zora.
Sviće zora
Zlatibora.

Još samo jedna
čaša vina.
I tvoje oči.
I blizina.

Dok zora sviće,
U meni tama.
Ti si kraj mene,
A tako sama.

Muzike teku
umilni zvuci.
U mojoj duši
uzda, jauci.
Sunce se rađa.
Fraka tanka.
Uz svilen konac
Nizamskog rastanka.

SINGERICA

Singerica moje majke
štepovala lipe bajke.
A komšijnica, ta snaš- Mica
štepovala ko singerica.

Naš komšija bać -Sive
sve mu igle bile krive.
Sve su se polomile
kad se nisu sklonile.

Singericu baćo čuvo
da sašije novo ruvo
Al mašina bogu fala
nije ništa šlingovala.

Sad čeljadi neću lagat
došla nika nova Bagat,
elektronsko ovo zdanje
poznaje i šlingovanje.

UMOR

Umori se moje pero
dosadi mu pisme pivat
pa mi kaže: Ja idem
valjda i ja tribam snivat.

Ode od mene pero
pisma osta sad u meni,
stablo vihor mi odnese
ostadoše tek koreni.

I sad čekam stablo novo
da iznidre ti koreni
pero meni da se vrati
nova pisma rodi se u meni.

Pismu novu da mi bol ublaži
da me duše pusta želja mine
pa da poput tice lastavice
iz svog gnezda prnem u visine.

SLIKARSKA PISMA

Tišina u meni tijo žubori
i tiju slutnju u meni razgori.
Pogledaj ja sam se u toj slici skrila
ko nežna tica u gnezdu sklopila krila,
I sanjam njene snove neznane
ko duše duboke beskrajne, bezdane.
Pogledaj duše svoje dubinu
možda ćeš u njoj naći istinu.
Jer istinu samo paleta skriva,
a ona uvek prisutna, stvarna i živa
Ona nosi iskru duše umetnika,
a za vas samo obična slika.
Duša slikara u njoj utkana,
a za vas samo plitka obmana.
Onda umetnik sliku stvori
u njemu vični plamen ljubavi gori,
da iskaže svoju čežnju vičnu
svojom paletom snažnu rečitu.
Njegova to je java i san
činit to mora zato je prozvan.
I zato stvara i dan i noć,
u tom je snaga palete i moć.
I kad poslednji utihne sunčani dan
slika ostane ko najlipši san.

GLUMA

Kažu da je Gluma
najveća trauma.
Najbolje se živi ume
sve uz pomoć glume.

Glumiš ljubav, glumiš oslanjanje
u glumi su i najveća zdanja.
Pa i daske koje život znače
samo dobrom glumcu dušu daće.

U novčanoj toj dobitnoj sumi
bankar senađe zahvaljujuć glumi.
Državnika i političara
samo dobra gluma stvara.

I životna moja saputnica
ne bi bila da nije glumica.
Njenu ruku ne bih zadobio
a da pritom nisam i glumio.

PISMA O BOJI

Sve što na svetu postoji
u nekoj se nalazi boji.
Čak i providnost ima svoju
samo sebi znanu boju.

U stegove i zastave
razne boje se stave.
Politička jaka stranka
menja boje bez prestanka.

Boja noći, zore, dana
ta valjda je svakom znana.
A nebesko Sunce milo
zemlju zlatnom bojom učinilo.

Najdraža jesu, dušo moja,
dva garava oka tvoja.
Kada sam ih ugledao
mrak na oči odmah mi je pao.

Al da moram birat boje druge
izabro bih samo boje duge.
Boje duge sa obadve strane
najlipše su ljudskom biću dane.

Duge boje, nebeska paleta
najlepša je boja ovog sveta.
Kad dođe vrime nikom drugom
otići ću, otići ću sa dugom.

KOSAČU

Sunce u tvojim očima,
snaga u tvojim grudima,
a srce dušom razigrano
u rosno letnje jutro rano.

I svaki otkos dar sunca i neba
da bude svakom novog hleba.
Mišice snažne u luk povijene
ko planinske bujice, u njima teku vene,
sa čela kosača znoj vrili lije,
u njemu novo žito zrije.

Gledam ga kako vridno radi
i znam da neće biti gladi,
kosa ti suncem zablistala
risaru od srca mnogo ti hvala.

PEDESETOGODIŠNJICA

Pedeset godina
e to je već dužina,
moj Gospodine,
to su ti godine.

Života žice tanke
eh, što su petobanke.
Pa zašto tako žure
od mladosti do mature.

Esperanca in Futur
gaudeamus igitur
behu nam snovi i nade
i šta danas od toga ostade?

Sećanja polako neumelno blide
starost dolazi, kose nam side
i mnogi dragi nisu sa nama
krije ih vična bezdušna tama.

Al duši večna je blizina
kosmosa, Lajke i Gagarina,
valcera, tanga i rokenrola,
prve ljubavi i prvog bola.
Školsko zvono i klupe stare,
sveske i knjige, pribore, šestare,
pa oni beskrajni školski sati
hoće li profesor koga prozvati.

Tramvaj najlipšom željom zvan
otvoren ko majski proletnji dan.

Nebo i rika, beskrajno zelena
dva oka nečija crna, smeđa, il plava.

A onda godine ko niske džerdana
ista zbivanja, istoga dan.
I tako poput nestvarnog sna
protekne punih pedeset godina.

Ko orlovi što nebom šestare,
sedimo opet u klupe stare,
i budimo opet đaci prvaci
neka nas sećanje u prošlost baci.

I dignimo čaše, možda zadnji put
jer život je ovaj i surov i krut,
i neka nas ne zavede vidik sivi
u nama mladost vično živi.

TAMBURICA

Tamburice najlipča curice,
milujem ti tvoje lipo lice,
tvoje lice a i tvoje žice.
Koliko si pisama otvirala
Bunjevcima obraz osvitlala
nek se čuje i vidi i znade
da Bunjevac dušu sad imade.
Ima dušu, ima tamburicu
i najlipču varoš Suboticu.

KAFANSKA SALVETA

Siti se jednom draga, siti
šta sam ti kafani na salveti pisao.

Bili smo svisni skorog kraja
i zato umisto tužnog oproštaja,
nek žice, ove, tambure zabruje,
jer duša moja više ne miruje.

Ko ti noćas mrsi kose i miluje bili dlan?
Sa kim diliš tamne noći, tamne noći, bili dan.
Očla si jedne noći, ne znam dušo di i s kim,
ostala je samo prazna čaša i cigare tanki dim.

I sada me duša boli od pogleda suznog tvog
da l ćemo se ikad sristi to preblagi zna sam Bog.

Ko ti noćas mrsi kose i miluje bili dlan
sa kim diliš tamne noći tamne noći, bili dan.

PISMA O SUBOTIČKIM KAFANAMA

Subotice ime ti je Nada
i kad sunce sija,
i kad kiša pada
Al te tuga
Skoli ovih dana
osta pusta
nestade Kafana.

Nema više na korzu
Zagreba
di se duša
širila do neba.

Nema više ni Elze kafane
di se vino pilo natenane.
Nema više stare boemije
Bele Lađe usred Panonije
Al u duši pukle tanke žice
zbog Spartaka usrid Subotice
di je Hajo sviro još do juče
nosi balon sad do neba ključe
di su Miloš Veliki i mali
svoje ime svirkom ovenčali
Sviraj svirče nek ti pukne žica
Vaš Adama nestade pivnica
nesta pisma, nestade drugarstvo
sve otide u Carstvo bankarsko.

GABRIĆ ĆUPRIJA

Sagradite opet
tu Gabrić ćupriju,
da čovika žena voli,
a ne prvog komšiju.

A ćuprija svaka voli
ispod čistu vodu,
jer prljava kad je ispod
osićanja odu.

Svaki mladi momak
kad će mladu prosit
da oceni dal će moći
cio vik je nosit.

SVIRAJ TAMBURICE

Sviraj sviraj Tamburice
nek ti bruje tanke žice
milujem ti tvoje telo
što je duše bistro vrelo.

U veselju i radosti
i u tugi i žalosti,
ti si uvek s nama bila
žicom duše treperila.

Čuvaš stare običaje
da nam loza duže traje
i da pismu radost nadu
drugi od nas ne ukradu.

Ti si život dobro znala
u rat vojsku ispraćala
I rađanje, smrt i svadba
Tvoga zvuka beše sudba.

S guslama si drugovala
i sa njom nas održala.
Tamburice moja mala
na svemu ti tome hvala.

Nikola i Nikolaj,
bog mora i ruski car.
Pučina plava i nebeski beskraj
i jedne zvizde Nikole sjaj

Nikolaj votka i ruski čaj,
Nikola rakija i vina gutljaj,

Nikolaj Ural i Petrograd,
Nikola Avala i Beograd.

Nikola i Nikolaj duša Slovenska
ruska nizija, ravnica panonska.
I trajni nosilac iskonskih gena
časti i ponosa svih Slovena.

I nek nam danas ovaj dan
srećan i blažen ko Nikoljdan
Jer Nikoljdan nosi blagost i milinu
ko nežne vale niz morsku pučinu.

I u ovoj poemi na samom kraju
zdravicu držim Nikoli i Nikolaju.

PISME DICI

“Sloboda je ptica u letu
a dica najlipši cvit na svitu”

KIŠOBRANI

Skupili se kišobrani
pa u ćoši stoje,
pobigli su sad od kiše
jer se od nje boje.

Skupili se tu u ćoši
pa lipo divane,
a napolju kiša pada
sitno, sitno natanane.

A priredba kad se svrši
al će biti ljuti,
vitar će i produvati,
a i biće pokisnuti.

PISMA O MAČKU

Moj mačor zvani Bajza
stalno se mota oko špajza.
A u njemu kobasica
baš je prava lipotica.
Zaljubi se Bajza strasno
u to zdanje mesno masno.
Ovlaže se mačku oči
i brkove čak osmoči.
Narasle mu zazubice
zbog te krasne kobasice
Užagre mu, oči oma na nju skoči.
Al obori tada redom
teglu s šipkom, kruškom s medom.
Kobasicom da se časti
zadovolji svoje strasti.
I svrši se ta junačka
gozba moga lipog mačka.
Nikad više nije Bajza
došao do moga špajza

STRAHINJI ZA PRVI ROĐENDAN

Danas jedan mališan
slavi prvi rođendan.
I tako se julskog dana vrila
okupila familija cila,
za događaj najlepší na svitu
na rođendan prvi jednome ditetu.
Strahinjice dite milo
prvo ti se leto ispunilo,
ponos budi i mami i tati
nek te sreća u životu prati,
I jedna te, a i druga voli baka.
Ime nosiš velikog junaka,
srpske slave, srpske časti
koji nije hteo pasti.
Ponos sestri, stricu, didi
u životu čast i ponos vridi.
Zato dižem ovu čašu vina,
ti si za nas ponos i istina.
Zdrav i srećan bio lita mloga
to su želje naše i zdravica dide tvoga.

PISMA O STRAHINJI

Dobro došo kući čedo malo
ti si naša srca razdragalo,
ime tvoje znamen srpske slave
oči tvoje ko pučine plave.

A tvoj osmeh nek nas srićom rani
poštenjem se i istinom brani,
nek ti život vazda srećan bude
prijatelje imo' samo dobre ljude.

Najbliži su i otac i mati
sve što tribaš oni će ti dati.
jer njihove loze ti si klica
perspektiva, nada, uzdanica.

Zato pišem ja stihove ove
ispunio ti si sve njihove snove,
jer njeva je srića sad potpuna
kad se dite rodi to je onda kruna.

TANDRČAK

Tio jedan mali cvrčak
da tira tandrčak.
Al je za njeg mali bio
tandrčak ga poklopio.

Pa sad liči svoje strune
i sudbinu svoju kune.
Smijo mu se jedan hrčak
nije cvrčak za tandrčak.

Za cvrčka je da lipo cvrči
za tandrčka da ne trči.
Nek ubarda ovu uzrečicu
tandrčak je napravljen za dicu.

MALA MACA

Žalila se mami
jedna Jeca mala
da je jedna bila
cica ogrebala.

Mama njoj sam
samo mliko dala,
a ona me zato
drsko ogrebala.

Uh šta ljagu na me
ova Jeca baca,
al divanit ne znam
misli mala maca.

Za rep me je vukla,
uši mi čupala,
sama se na moje
šape ogrebala.

Pa sad mami priča
da sam bezobrazna
i znam sada dobro
stići će me kazna.

Nepravedna kazna
to svakoga boli
al svejedno svako mače
malo dite voli.

UMETNIČKA DIČIJA KOLONIJA

Jednog kišnog prolićnog dana
skupila se mala bunjevačka grana
eto graje, veselja, radosti
prijatelja lipi umetnosti.

Dica vole i znaju
da se družu i slikaju,
i vidi se ima stila
što su dica napravila.

Tu su polja, i drveće, i livade, i poljsko civće,
pa ulice, kuće, ljudi,
sjajno Sunce što prirodu budi.

Od maldosti umetnost se stvara
tog se laća onaj koji ima dara
i kom srce za umetnost bije
jer naučen niko radio se nije

O LIČNOSTIMA

“ Ne treba se kriti,
najlipše je čovik biti”

MEMENTO PEIĆ MARKA

Sjaji svića
žuta tanka,
došlo vrime
sad rastanka.
Sija Sunce
zraka žarka,
ali nikad više Marka.
Prošlo vrime
mnogo lita
ode Marko
s ovog svita
čiste duše lika sjajna
i ostade vična tajna
što se ljudskom biću zbiva
vično sada Marko sniva.

STIPANOVA TAMBURICA

Tamburica u Stipana
uvik lipo naštimana,
pa sad voli svirat tako
da je slušat mora svako.

Sviraj, sviraj tamburice,
nek ti bruje lipe žice
ti si svoju dušu dala
običaje očuvala.

Nek ti žice tušta bruje
i na cilom svitu čuje,
selima i gradovima
da Bunjevca jošte ima.

Nek treperi i vibrira
neka zvoni i nek svira,
a na radost bunjevačke grane
hvala tebi maestro Stipane.

NAIVA

U vrimena nika davna
naslikao Ivo pivca
u trenutku tom se rodi
tip slikara al naivca.

Eto tako braćo draga
naiva se kod nas rodi
pa u druge zemlje krenu
da je vide svi narodi.

Al naivan beše onaj
ko naivno u nju gleda.
Jer naive ove tvorac
na tržištu tušta vridi.

I naiva vrlo brzo
preraste u romantiku
i podari čast i sreću
svome Tvorcu umetniku.

KAPIJA PAVLA BLESIĆA

Ko još od Vas znao nije za kapije?
Kapije su razne vrste
neke meke, neke čvrste.
Velika kapija, kapija mala,
kapija od drveta, kapija od metala,
kapija jednobojna, kapija raznobojna,
kapija grada tvrđave, palisada,
kapija ovog i onog sveta,
kapija sreće, kapija prokleta,
kapija bednika, kapija predsednika,
kapija zatvora, kapija zlotvora,
kapija mira, kapija vetropira,
kapija koja spaja, kapija koja razdvaja,
i tako od početka pa do kraja.
Al samo jedna u tom broju nije
to je slika Pavlove kapije.
Kapija koju stvori Pavlova paleta
to je raritet ovoga svita.
Kapija ta je velika tajna
naizgled tamna, ustvari, sjajna,
a sjaj taj teško se otkriva
jer samo u duši maestra pribiva.
Priča samo njemu priče znane,
sa one duboke nebeske strane,
a ta zvizdana nebeska strana,
više kazuje od bilo kog romana,
i zato ostaće do kraja priča neispričana
kapija slikara Pavla Blesića.

PISMA O IVANU ANTUNOVIĆU

Oj Ivane, bunjevačke grane
staze tvoje suncem obasjane.

Cili život svoj blagi i sveti
svome rodu Ivane posveti.

Da Bunjevac svoju viru čuva
da na stolu uvik ima kruva
i niguje svoje običaje
da mu loza navik traje.

Za Bunjevce da se škole prave
da svoj jezik ne zaborave
i budućnost svoju tad da vide
da se nikog oni ne zastide.

I u tom ti prošo život cio
sve ne svrši što si naumio.
Sad Maticu krasi tvoja slika,
ti si bio bunjevačka dika.

PAVLOVA PALETA

(povodom izložbe u Bunjevačkoj Matici 7. XII 2010.)

Tempus fugit – vrime tečen istina je stara
argumentum a contrario (razlog suprotnosti)
samo slikar stvara.

Umetnik svaki ima teško brime
da sa svojim dilom zaustavi vrime.
A umetnik voli najviše na svitu
da trenutak života unese na paletu.

Tu je vrime stalo, u prošlost se vraća
za umetnika srića kad ga publika svaća.
Svi veliki stvaraoci plod svojeg zrenja
ostaviće za sićanje za sva pokolenja.

A umetnik Blesić Pavle, to u duši nosi
bunjevački rod se zato sa njime ponosi.

S LJUBAVLJU O RAVNICI

Panonija nemirna ravnica
rasputnica puteva i stramputica,
gradova, sela, naselja, salaša,
gospode, gazda, paora, mobaša,
popova, učitelja, lekara, birtaša,
Dunava, Tamiša i Tise rascvetane,
kruške, jabuke i dunja pune grane,
pa grožđa zrela berbe i prela,
žitna zrenja, žetve, proštenja.
Dužijanca i krov novi,
beskrajna ravnica, beskrajni snovi,
nebo osuto zvizdama, Misesec međ njima plovi.
Ravnica peskovita, leskovita, valovita,
svetla i tamna, mirna i hirovita,
grišna i bezdušna, pobožna i sveta,
čuva mošti predaka, ruke težaka, osmeh diteta,
i dar nebesa kišu, oluju,
ljubav rođena u grlu slavuja,
u nebu i zemlji svakog dana
vično ista nikad do kraja dopivana,
u srcu, u oku, u tici u letu,
ljubav najlipše što traje u svitu.
Ditiramb i oda ljubavi što vično traje
svemu što postoji smisao daje.
Pa dajmo onda mista tamburici
da piva pismu ljubavi i ravnici,
jer samo tanke žice tamburice
znaju za snove, čežnje snohvatice,
i znaju za duše nežne treptaje,
tambura zato postoji i traje.
A toj tamburi, toj tankoj žici
druguju i služe Haje sledbenici.
Pa sad nek vas čuje Subotica grad
Hajini sledbenici počnite sad.

U SPOMEN TAMBURAŠU BRANKU ČENEJCU

Kad začujem zvuke tamburice
meni tad osmeh ozari lice
tad u meni sve se živo pokrene
pa prebiram svoje uspomene.

Podsiti me ona žica tanka
na tamburaša, starog Čenejac Branka.
Zvuk tambure bila mu lipota
svirao je ciloga života.

Učio je svirce natenane
i derdujske svirače, Cigane
Al najviše njegova tambura
mamila je osmeh lepih cura.

Za svoj trud nije tio novce
volio je on Sremske Karlovce.
Kraj obale plavu Dunav riku
pronašli ga mrtvog u jendeku.

Svirao je da im radost pravi
u jendeku sedeći na travi.
Zadnji put je veselio cure
mrtvoga ga našli kraj tambure.

SLIKARU

Sanctus fructus artis tuus
U njemu se božanska ideja skriva
i ljudsku dušu otkriva.
Boje što život odvajkad znače
dilo tvom dušu daće.
I večna tajna koja se krije
u tvome dilu na videlo izbije.
Ti nosiš u sebi ideju svetu
ljubav i lepotu ko' glavnu metu.
Pod tvojom kičicom put nebeskog svoda
caruje mir, ljubav i sloboda.
Gledim portrete plod kičice tvoje
života su puni oni postoje.
A oku i duši događaj najdraži
trajno utkani tvoji pejzaži.
Pa reci onda koja te sila
nebeskim darom takvim obdarila
Da li to sebe el nas varaš
al božanskim darom slike stvaraš.
Znam reći ćeš svakom je moguće
al samo ti imaš božansko nadahnuće.
Jer ruka tvoja platnu život daje
I tvoje delo zato nek vično traje.

POKOJNOM LACI KOVAČIĆU U SPOMEN

KAD JEDNOM ODEM

Kad jednom odem
ostaće plodna bačka ravnica,
u njoj najlipča varoš,
moja Subotica.

I zvuk koraka
u bikovačkom ataru
i sićanje na jednu
ljubav, zdravo, staru.

Šuštanje visokih jablanova
na Palićkom putu
i udar konjskih kopita
na onu gvozdenu ciglu žutu.

Smeh i radost momaka i divojaka
u palićkom tramvaju
varnice veo njegovog kretanja
u meni i sada traju.

Zaboravit ne mogu i neću
ni risarske dane,
umorne ruke risara
i obraze rumene nasmijane

Kao ni gra risarski
sa šunkom i sa crnim kruvom
i onaj veliki kruv
sa teškom nediljnom mrvom.

I one jeseni pudarske
grožđe i voća zrila
gracka i parasnička prela
gazdačka i paorska ila.

Eh, kako su samo treptili
i tilo i noge i ruke
kada su čuli tambure
one predivne zvuke.

Mamuza u kolu zveckala
od sriće srca sigrala
Bunjevke kolo vodile,
zvizde se za oblak sakrile.

Kad jednom zauvik odem
kazat ću bunjevačkoj vili
da su tu ostali Bunjevci,
jer tu su oduvik i bili.

Dok pobožno
klavir svira
jedna je ruža sasvim crna
srid šešira

Al mirisa sad ne pruža
vrh šešira crna ruža,
na šeširu zašto traje
pa mirisa kad ne daje.

Na šeširu ruža stoji
raskoš daje crnoj boji,
crna ruža, crna tmina
to je ruža Sofijina.

Njoj je tama znak svetlosti -
to je ruža od Mudrosti.

MEMENTO TOMISLAVU HALASEVIĆU

Utihnula tamburica
ne treperi sitna žica
tužne misli strune lome
Halasević nema Tome.

Tamburica vene pati
ko će strune milovati
i ko strune da prlbira
tamburicom tom da svira.

Zamre treptaj na G žici
na Tominoj tamburici
ko da svircima pečat daje
„Sledbenika Pere Tumbas Haje“.

Tamburica tugu skriva
samo može još da sniva
kad je s Tomom drugovala
pisme je lipe odsvirala.

Zbogom ostaj Tomo brate,
ja ću navik mislit na te.
Uspomina neka vično traje
na primaša, Tomu, sledbenika Haje.

HAJINA PISMA

Tamburica dok u Bačkoj traje
spominjat će ime Pere Tumbas Haje.

Hajo davno u miru počiva,
njegova je muzika još živa.

Da njegovo dilo ne pristane
i da bude bunjevačke grane,
da čuvaje slavu tamburici
sastaše se Haje sledbenici.

Ta jedan je i sa Hajom bio
i od njega svirat naučio,
doktor Josip od Stantića grane,
od mladosti svoje sviro rane.

Sačuvo je tamburu na strani,
dok ne dođu niki bolji dani.
Sa orkestrom Haje sledbenici
počast daju, sada, tamburici.

Da vesela opet bude Bačka,
da se čuje pisma bunjevačka
u varoši, na salašu i na njivi,
da se znade da Bunjevac živi.

ĆUTIM

Ćutim.

Čujem kliktaj galeba
koji lebdi na jezerom,
dragu svoju doziva
da novo gnezno sviju.

Ćutim.

slušam lišće kako žuti
piva pismu rastanka.
Vrba svoje kose rasplete
da čeka nove snigove.

Ćutim.

slušam šine tramvajske
što tužno cvile,
drvene pragove što pričaju
o nekom davnom vrimenu.

Ćutim.

gledam tiju gomilu šetača
onih bezbrojnih koji na tvojoj obali
radost u duši nađoše.

Ćutim.

pribiram svoja sićanja
koja u vrtlogu vrimena
odsjajem na oblaku rumenom
zalaskom Sunca utihnuše.

Ćutim.

slušam žubor tišine
koja mi dušu rasplamti
na neka davna sićanja,
na tugu izgubljene ljubavi:

Ćutim.

SAVI NA DAR

Nebo na kojim se
oblaci roje,
bilim pokrovom prikrivene
paorske kuće stoje.

Mrkov i čilaš
u plug upregnuti.
Brkatom starcu iz lule
vije se dim uvrnuti.

Pejzaži panonske
pučine, nekad plave,
iskre su blistave duše
slikara Stojkov Save.

I ko zna koju tajnu
u svojoj duši skriva

Panonska nizija plodni njiva,
napuštenog salaša trščanog krova,
uskih pendžera, izgubljeni snova,
u tvome delu vizija nova.

I kad u vihoru nestane tilo
ostaće zauvik tvoje dilo.

I kad ti svitlost pokrije tmina
ostaće tvoji dila toplina,
ravnice panonske vična; Istina.

RODOLJUBIVE

SLOBODA

Sloboda je sunce
što na nebu sija,
povetarac što travu povija.
Sloboda je i ptica na grani,
majka koja svoju dicu rani
bili golub što nebu poleće,
i u bašči mirisavo cviće,
zvir u šumi što se krije
žuti klasje što na polju zrije.
Sloboda je radost i osmeh diteta
i najveće blago sa ovoga svita,
a to blago najlepšega sjaja
ono se ne daje, ono se osvaja.
Za slobodu krv se odvajkada lila
i ognjišta mnoga trajno ugasila.
Odajmo poštu onima koji su pali
i ovom gradu Slobodu dali
da Subotica u svojim grudima
nosi ljubav svim dobrim ljudima.
Mir poljima, nikad kanonade
da vično budeš grad dobre nade
ljubavi i rađanja u poljima zrenja
Subotice srićan ti dan
OSLOBOĐENJA

BUNJEVAČKA

Oj, Bunjevci, sa svih svitskih strana
ista vas je odgajila nana.
Iste pisme uvik ste pivali.
Iste snove uvik ste klapili.

Pa ne dajte, da vas glave vrile
svojataju, svađaju i dile.
Nošnja je vaša, vridnija od zlata,
bunjevačka igra u svitu je poznata

Zato, braćo Bunjevci,
dokle svita traje. sačuvajte ime,
igru i naše stare običaje.

RAVNICA

Hodam po tebi, a ti u
crnoj i masnoj, a tako strasnoj.
I sanjam, oči mi otvorene
ti dio mene ja dio tebe.

Znam u tebi je seme i čekam vreme
molim nebeski svod da nikne plod.

Ravnica, sloboda i tamnica,
majka, sestra, ljubavnica
žila i klica, prijatelj i izdajica.

Munja te ognjem oplodila,
kiša te žednu napojila,
Sunce ti dalo toplotu,
žito radost životu.
I kosti svih pradidova
zaloga mirnih snova,
budućih naraštaja.
Ravnico moga zavičaja.

SNOVI HEROJA

Šta sanjaju usnuli heroji
u jesen ranu, kad lišće žuti
da l ružu crvenu tek procvatalu
na grudima palog borca
u osvit slobode.

I dan se rodi,
razli se bistra reka
putem samo njoj znanim.
Od salaša i bagrema,
žitnih polja i kanala
do ulica,i pločnika
ispuni grudi toplineom.

Zari se ralo u zemlju,
stroj se fabrički pokrenu,
zadržu tračnice pruge
od buke vagona punih.

Stare se rane zacele,
srušeno sve se obnovi.
Novi se domovi sazdaše,
oblak ih kišom opere
i Sunce ih svetlošću zadoji.
Al snovi dugo ne traju java ih brzo razori,
magla se u oku pojavi,
bistra se rika zamuti.

Čuvajte snove heroja,
oni su zbog njih padali
da ruže crvene na grudima
nisu uzalud cvatale.

KORENI

Najviše volim muziku
koju niko ne svira
ko tihi šapat iz svemira
i laki lepet krila lepura.
Bistra kap izvorske vode
simfonija duše
nebeske slobode.
Kad ti zvuci
utihnu u meni
tada ću saznati
gde su mi koreni.
Mirisom zemlje
tad će me opiti
i najlipša pisma
to će biti.

POBEDNIKU

Isto nam Sunce na nebu sija
ista nam zvizda na nebu vodilja.
Oni su tili tvoju žitnicu
naš blagu panonsku ravnicu.

Da unište naše iskonske korene
ko da su sve vridnosti za nji stvorene
da šire slavu svog orućja i stega,
jer njeva je hiljadugodišnja i iznad svega.

Ti si hrabro na branik slobode stao
i smrti u oči hrabro pogledao
da zlo strašno konačno pristane
i zora slobode planeti da svane.

Zaustavi te dušmanske tane
junačko srce da kucat prestane
primila te nežno panonska ravnica
Daleko ti ostade rodna Ukrajina.

A do slobode bilo je tako malo,
a srce tvoje kucat je pristalo.
Jedna zvizda sa neba je pala
majka te nije nikad dočekala.

Ti sada snivaš snove nedosanjane,
zagrljalj majke, sestre i dragane.
Al znaj slobode je svitla zvizda zasjala
s urlikom strašnim zvir je nestala.

Isto nam sunce na nebu sija
I blagi vitar žita povija.
Na nebu bili oblaci plove
čuvaju naše i Tvoje snove.

PISMA 9. MAJA

Oglasiše se pobede zvona,
a njih je bilo pedeset miliona.
U tamnoj strani istorije zaostali
u ratnom vihoru zauvik nestali.

O zašto, zašto ružo ratnih vitrova,
pletilja bivaš mrtvačkih pokrova.
Razaraš sve do tada stvoreno,
zar ti je srce crno ledeno?

Koliko samo ljudskih života,
odnosi svaka ratna golgota.
Pa zar je sotona umišo prste,
da čovik bude rušitelj sopstvene vrste.

Planeta se skrila na rubu propasti,
zbog pohlepe tirana željnih vlasti.
Silnika željnih vladarskog trona,
zbog njih je palo pedeset miliona.

I zato nek ovo Sunce i ovaj dan,
svim ljudima slobode bude ostvaren san,
da ne bude ratova tuge i žalosti,
i da se vično piva oda radosti.

NEGOTINSKA PISMA

Teče Dunav priča priču,
o junaku Veljku Petroviću.
Oj Dunave reko plava,
kolko Veljko skide turskih glava.
Kolko bula zakukalo,
turskih majki srce stalo.

Pamti šamac Veljka stope
kad se junak na njegov pope.
A top puče, sledi srž,
junak reče samo „DRŽ“!
Klonu glava kraj Dunava,
tiho teče reka plava.

Oj Dunave stani, stani,
pričaj i o Čučuk Stani.
Ne beše joj mnogo leta,
pred junaka kad išeta.
Čuješ Veljko, junače megdana,
s tobom od sad bit će Čučuk stana.

I od tada do Veljkova kraja,
ko će Stani junaštvo da zbraja.
Beše Stana, lepa, ali preka,
priča priču tako Dunav reka.
Negotin je bez mane i straha,
ti si davno upoznao Baha.
Kako li su samo divne noći,
Negotinski „GAME“ kad se toči.

I kad srce zapljusne vedrina,
od ostalih negotinskih vina.
I zapeva celo pravosuđe,
negotinsko kad u grlo uđe!
Dobrog vina, uz pečenog janjca,
sve u slavu Stevana Mokranjca.

I to šestu ponajprvo
Raslo mi je Badem Drvo!

PALIĆKA SLOBODA

Noć palićka oktobarska blaga,
prva noć slobode nama tako draga.

Jezero mirno san blagi sniva,
al istinu ovu u sebi ne skriva
kazuje tijo galebu na nebu.

Ostvari se konačno najlipša nada
da mir ovom kraju vično vlada.

Nek traju sada mirni dani,
ribi u jezeru i ptici na grani.

Nek odsad mirne zore sviću
svim ljudima na ovom Paliću.

Da Palić bude oaza mira i nade
i da svi ljudi u miru rade.

Rata i tuge da nikad nije,
a Sunce slobode da svakoga grije.

Tice na nebu slobodno da lete,
u miru da raste svako dite.

Za miran život svih pokolenja,
Paliću, srećan ti dan oslobođenja.

GROB U TRAVI

Na nebu Sunce sija
Miluje zelenu travu.
Na polju zelena humka
Predata zaboravu.

Tu leži jedan dečak
Nepuni 15 lita
Najdraža bi mu sloboda
I ova zemlja sveta.

Prerano biše odrasto
Onizak, stasa tanka,
O pojasu četiri kragujevke
Na ramenu puška talijanka.

Noć prolićna biše
Vrime najlpči snova,
Al snova nije bilo
Zbog crnih satanskih zvirova.

Rano sazrila mladost
Krenu srcem protiv betona
Negde u osvit zore
Prva se ogłosiše zvona.

Dvi bombe u otvor ubaci
Sune plamen iz bunkera,
Jezivi se urlik začu
Smrtno ranjenog crnog zviru.

Na drugi bunker krenu
Dvi zadnje bombe nosi,
Al rafal iz mitraljeza
U letu mladost pokosi.

I jedna zvizda manje osta
Na plavom nebeskom svodu
To zvizda biše dečaka, junaka
Palog za pravdu i slobodu.

A sunce i dalje sija
Miluje zelenu travu
A ono zna da vično pamti
I ništa ne predaje zaboravu.

HUMKE KRIJU ISTORIJU

Nji nema više,
Vitar suve grane njiše,
Nove tice gnjizda sviju.

Iste zvizde blida sjaja
Ratovima nikad kraja,
Jer da dušman dušu ima
Ne bi išo da otima.

Zvir u šumi i tica u letu
Samo oni su slobodni u svitu.
Ratna polja budu nova
Smrt se rađa u seni grobova.

Oj, Slobodo, al si dragocina
Haljina ti tvoja krvlju prikriivena
Misto žitnih polja i ditinjih snova
Ti si puna smrti i novih grobova.

Al te ipak volim, sve bih za te dao
Slobode da nema život bi nestao
Jer tebe da nema na ovome svitu
Imali bi samo umrlu planetu.

I za sve one koji su u bitkama pali
I svoj život za slobodu dali.
Ako duh slobode nosimo u svojim genima
Odajmo im danas poštu i poklonimo se njihovim
Senima.

S LJUBAVLJU O RAVNICI

Panonija nemirna ravnica
rasputnica puteva i stramputica,
gradova, sela, naselja, salaša,
gospode, gazda, paora, mobaša,
popova, učitelja, lekara, birtaša,
Dunava, Tamiša i Tise rascvetane,
kruške, jabuke i dunja pune grane,
pa grožđa zrela berbe i prela,
žitna zrenja, žetve, proštenja.

Dužijanca i krov novi.

beskrajna ravnica, beskrajni snovi,
nebo osuto zvizdama, Misec međ njima plovi,
Ravnica peskovita, leskovita, valovita,
svitla i tamna, mirna i hirovita,
grešna i bezdušna, pobožna i sveta,
čuva mošti predaka, ruke težaka, osmeh diteta,
i dar nebesa kišu, oluju,
ljubav rođena u grlu slavuja,
u nebu i zemlji svakog dana
vično ista nikad do kraja dopivana,
u srcu, u oku, u tici u letu,
ljubav najlipše što traje u svitu.
Ditiramb i oda ljubavi što vično traje
svemu što postoji smisao daje,
pa dajmo onda mista tamburici
da piva psmu ljubavi i ravnici,
jer samo tanke žice tamburice
znaju za snove, čežnje snohvatice,
i znaju za duše nežne treptaje
tambura zato postoji i traje.
A toj tamburi, toj tankoj žici
druguju i služe Haje sledbenici.
Pa sad nek vas čuje Subotica grad
Hajini sledbenici počnite sad.

BUNJEVČE

Bunjevačke loze i grane
Od Bunjevca baće i bunjevke nane.
Panonske ravnice suncem obasjane
i tebi najdraža žitnica Bačka,
a u njoj tvoja duša bunjevačka.
Vična tajna u njoj se skriva
bili salaša i plodni njiva.
Sudbina tvoja bila je iskonska
ova blaga ravnica panonska,
jer ti si bio dio bedema.
Evropi dalje da dušmanu nema
ovde su grobovi predaka tvoji
i ne daj niko da ih prisvoji.
Sučići, Markovići, Vojnići i drugi u nizu
duši su tvojoj i danas blizu
biloj kapetana, senatora, sudija, javni biležnika,
profesora, doktora pa i naučnika,
svećenika, čuveni i mlogi stvaralaca
nauke, tehnike, prosvite, kulture i drugi pregalaca.
I odluku mudru da ti druge nije
da ode vično živiš na severu Srbije.
I ostaneš navik na principu tome
Bunjevac da budeš i to svoj na svome,
posveti sad tome vik životni cili
ne daj da te niko svojata i dili,
da konačno čuje bunjevačka vila
Bunjevačka loza da se probudila.

ŽUBOR ŽIVOTA

Žubor Života
najlipša lepota
što duša skriva,
dan sunčan otkriva
kaskadom vodi
žubor slobodi.

Onima, kojih nema više
život svoj u hram slobode ugradiše,
da herojskog toga čina
ne sakrije pomrčina.
I nek svitlost vaši dila
istorija čuva cila.

Da Vaše dilo vično traje
dok mu žubor život daje.

Za ovu zemlju Oni su pali
Imena njeva u kamen uklesali.
Da vično u nama u duši žubori,
Slobodu nam njeva žrtva stvori.

I da je više nikad niko ne uze
da voda ova vično teče i zauvek usahnu:

SUZE.

PISMA BORCU

Tebi koji si Crnoj nemami
Na ognjenu glavu stao
koji si život za
rodnu grudu dao.
Koji si odlučno“ Ne“
reći znao
da bi porobljenoj Evropi
dokazao,
da ode na Balkanu
u srcu Srbije
duh slobode u duši
se krije.

Nek posveta budu pisma ova
i znamen tvoji nedosanjanih
snova.

Tračkom plamena u carstvu
mraka
reko si „Ovo je Srbija, zemlja
junaka“

Pitoma zemlja nežna i
čista,
ne može biti leglo
fašista.

Nit sluga njevi podrepaša,
poniznih lakeja petokolonaša,
kukavica i izdajica,
krvožednih zviru i crnih tica.
I osto do kraja čista srca
i svitla lica.

Nek ti se ovaj dan posviti
ka plavom nebu golub mira.

poleti.
Al znaj da crna nemam
opet hoće da napada,
zemlju Srbiju da raskomada.
A Srbija je zemlja šuma
i njiva,
u Evropi i Balkanu -
i svoju sudbinu drži na
dlanu.
Zemlja za sve dobre ljude
i čuvar svoje rodne grude.
A nad njom bili oblak plovi
u njoj i njemu su tvoji i
naši snovi.

PROLETERSKA PISMA

Decembar godine ratne,
kosti hladnoća ledi, snig polako pada.

U stroju izblidili šinjela
Prva proleTERSka brigada.

Zakletvu svečanu daje
da neće stati niti oklivati
dok crne proklete psine
do poslinjeg otira iz domovine.

Bomba, puška i metaka pet,
a rič je rič, a zavet je zavet,
i sloboda bi, nestade avet.
Sunce i nebo svima isto bude
za sve na svitu poštene ljude.

Tici u letu, u šumi zviru
da se sve istim aršinom miri,
i zavet njev nek vično traje
za sve buduće naraštaje.
Stablo kad ode, koren ostaje
i novom stablu snagu daje.

A oni su znali i to nisu krili
da su zemlju od svih unuka pozajmili
zato nek kaže pisma ova,
čuvajmo korene svojih didova.
Još jednu poruku ova pisma ima,
čuvajmo zemlju svojim unucima.

OBIČAJI

Oj, Bunjevče, dok ti loza traje
čuvaj ima, luvaj običaje“

PRELJSKA PISMA

(treća nagrada Veliko bunjevačko prelo 2012.)

Pušti me ,nane, na prelo bunjevačko
jer to želi moje srce divojačko
pa i ti si kadgod išla na prela
i svoju ljubav, mog oca srila.
Iđi, rano, nana ti ne brani,
al kakvi su kadgod bili dani?
Snig zavijo, a mraz stego,
baćo konje u sonca uprego.

Lionska svila i opaklija
trepere zvizde i pun Misec sija
a sonca kližu ko na moru barka,
srce plamti ko buktinja žarka.

Sviće gore uz plamen lampaša
čeljad došla iz varoši i salaša.
Igralo se, i ilo, i pilo,
tako ti je, rano, kadgod bilo.

Da si samo čula tamburaše
sve su pisme znali svirat naše
i sva naša kola bunjevačka
treperila duša divojačka.

A Bunjevci momci u čizmama
okićene svitlim mamuzama
s divojkama kad kolo igraju
to do rane zore ne pristaju.

Tu se ondak mlogi upoznali
zavolili pa i obećali,
a u jesen kad je roda zriła
tad se mloga svadba obavila.

Iđi sada moje luče bilo
iđi na to bunjevačko prelo
i poštivaj svakog, ali ne daj na se
kad sa kola sađeš
tribaš čvrsto držati kajase.

MALA BOŽIĆNA PISMA

Ispod jele, stare grane
kad najlipče jutro svane,
svakoj duši neka godi
zaista se Isus rodi.

I u ljudskom on životu
na križ raspet i golgotu
da cilome ljudskom rodu
mir donese i slobodu.

BANDAŠICINA PISMA

Bunjevačka loza naša
paradnog ima bandaša.
Sviraj svirče u te tanke žice,
evo nama lipe bandašice,
ta na njoj je sva lionska svila,
pa osihom sve je opčinila.
Neka pamti ovo litnje zrenje
divojka je ona za pamćenje.
A već davno znade ova Bačka,
najlipša je cura bunjevačka.

SOMBORSKA ILA

Duva vitar sa somborske strane
sidi baćo i ide tarane.
Ide, baćo, sitnu taranu,
a ispod brka gleda svoju nanu.
Alaj, nane, kad smo mladi bili
sa zemlje smo bilog duda ili
i paprikaš od svinjski papaka
to je bila rana zdravo jaka.
Dok ne dođe ta svita nedilja
poparu smo ili i gergelja.
Pravile su kadgod tvoje ruke mile
te gomboce a i baratfile,
a bilo j kadgod one fine
sa kupusom masne ovčetine.
Sva su ondak bila dobra ila,
sve je lipo kad je mladost bila.

SVATOVSKA ZDRAVICA

Roni suze majko, radosnice
evo tebi sinu nevestice,
nije sina uzela ti vila
sin ti osta, ćerku si dobila.

Uzmi čašu oče, i nazdravi
sinu tvome sad se svadba pravi.
Jedinac ti se danas oženio
pa i ti si nekad mladoženja bio.
Nazdravimo s puno lipih želja
sad u zdravlje prije i prijatelja.
Podignimo svi sad čaše
nek se rujno vino peni,
nazdravimo mladencima
hajd muziko, sada kreni.

BUNJEVAČKA NOŠNJA

Panonijo srce ti je ova rodna Bačka,
a najlipča nošnja naša bunjevačka.
Kad prošeta mlada Bunjevčica,
tad zablista panonska ravnica.

Kad se momci u kolo uvate,
to ni oči ne mogu da prate.
Noge lete a mamuze zveče,
srce drće, duša puna sreće.

BOŽIĆNA PISMA

Unrina crna lokomotiva
u njoj vatra blještava, živa.
Sa kompozicijom stiže na stanicu
voz iz Novog Sada za Suboticu.
Ravnica snižna i bila,
srca naša ustreptala vrila.
Snivamo budni najlipši san
iđemo majki i didi na Badnji dan,
a čekali smo gotovo vičnost cilu
da krenemo niz tu ravnicu bilu
i brojali čežnjivo svaki dan:
danas dan, sutra dan, prikosutra Badnji dan.
U vozu stojimo u hodniku
i gledamo čudnu sliku,
iz dimnjaka sulja crna gara
čudne slike na nebu šara.
I voz stigne na stanicu
našu dragu Suboticu,
zazvoni malo zvonce,
tu je dida tu su sonca.
Konji frkću a snig bili
opaklijom se mi pokrili.
Kuća mala nabijena
i sa trskom pokrivena,
dočekala majka dicu
što su stigla u Suboticu.
Hrastov panj u peći gori
u duši se radost stvori.
Onda dida zasuko brkove
pa mi reči kazo ove:
„položenik ti ćeš biti nama

i nemoj se skitat ulicama,
a i ovo tribaš znati
kad s badnjakom počneš udarati
pipi, pipi, ću, ću, ću, ko, ko, ko, ko, me, me, me,
i to jošte nije sve,
ko je došo priko kapije
taj će piti samnom rakije,
ko je došo priko mora
taj će dobit malo ora,
na astalu gore sviće
tu je jelka i raspeće,
pa od vate jaganjci i salon bombone.
A na crkvi zvona počeše da zvone,
ponoć došla a nas hvata san
stigo Božić Bata prošo Badnji dan.

PISMA O PRELU

Panonsko more odluta
u niki nepoznat kraj
da Sunce zvizda nebeska
ravnica zasja panonska.

Reke, jezera, šume i ptice
ispune prostor panonske ravnice,
a bujna njedra panonske grude
primiše zviri blago i ljude.

A Sunce, zvizda pod nebeskim svodom,
obdari ravnicu najlipčim plodom
vinograda rodnih i klasja žitni
plodova jesenjih i roda litnji.

U toj Panoniji nastade žitnica
plodna i blagorodna bačka ravnica.
Od reke Bune, Bosne, ličkih planina
postade Bačka, Bunjevci domovina.

Salaši postaše ukras ravnice,
oko nji plodne njive ugarнице,
pa litno žito, lipo požnjeveno.
Dužijancom potom gordo proslavljeno
uradu kad se sve u godini svelo,
tada na red dođe bunjevačko prelo.
Mamuza se druži sa lionskom svilom,
a pisma poleti sa vilinim krilom.

Jer Bunjevci drže svoje običaje,
a prela će biti dok Bunjevac traje.
Nek vesela bude naša rodna Bačka
u njoj vično živi duša bunjevačka.

LJUBAVNE

„Ljubav je cvit u cvatu“

PENDŽER

Kraj pendžera lipa Kata,
otvorila dobro oči,
dal će opet ovim putom,
lipi Graco proći.

Iđe vrime, sati, dani
više i ne broji,
samo tužna zamišljena,
kraj pendžera stoji.

Svituje je stara nana,
nemoj, Kate, biti luda,
takog momka kao Graca,
možeš naći svuda.

Ta nemojte mila nane,
svitovati mene,
samo njega mlada ljubim
za njim moje srce vene.

SVIRAJ TAMBURAŠU

Tamburašu sviraj mi polako
vino pijem a nije mi lako
sviraj tako ove cele noći
noćas pijem, ona neće doći.

Samo nemoj onu staru našu,
čekali smo zoru na salašu,
nad ravnicom svanula je zora
mirisao bagrem kraj pendžera.

Cile noći zvizde su nam sjale,
rukama smo tražili obale
mostove smo našli na usnama,
Sunce jarko gorelo u nama.

I nikad se više nismo srili,
još miriše onaj bagrem bili,
na salašu, malom, kraj pendžera
nad ravnicom kada sviće zora

Od vina se oči umoriše
tamburašu sviraj ali tiše,
sviraj tako ove cele noći
noćas pijem, jer ona neće doći.

NOSTALGIJA

Zvala si me da ti dođem
bajna vilo mojih snova,
ja ne mogu tebi doći
noge su mi od olova.

I tila si da ti pivam
onu staru pismu našu
otpevati ja je neću
ugasi se plamen u lampašu,

Želila si da ti uzmem
tvoju ruku nežnu meku,
vinac sriće odnio je
crni talas sad niz reku.

Maštala si usne naše
kao kadgod da se spoje,
a vetar je šaputao
propalo je, propalo je.

PISMA MLADENCIMA

Roni suze majko radosnice
evo tebi ćerke nevestice.
Nisi majko ćerku izgubila
ćer ti osta sina si dobila.

Uzmi čašu oče i nazdravi
trenutak je za to sada pravi,
popi vino sad sa preteljima
poželite sriću mladencima.

Dižem i ja ovu čašu vina
jer u vinu navik je istina.
Zasvirajte sada tamburaši
nek veselo bude svatovima.

I još malo nek se štogod doda
da im brzo dođe teta roda.
Pa nek znade bunjevačka vila
ovde neće biti kuga bila.

LJUBIO SAM SREMICU

Sremica me jedna zavolela
u Karlovcima kraj Dunava plava.
Beše to davno kad je bagrem cvao,
toj Sremici ja sam srce dao.

Beše biser najlepših mi snova,
od Belila pa do Stražilova,
divni behu ti grozdovi zrili
sa usana poljupci joj vrili.

Vragolaste oči kao žeravice,
nežne grudi kao jabučice ,
stasa vitka kao jela prava,
kose vrane ko matica Dunava.

Fruškogorska zvao sam je vila,
volila me volila, pa me ostavila.
Da li znadeš ti Dunave plavi
zašto ode, zašto me ostavi?

Dunav teče pored ravnog Srema,
ja je ljubih a nje više nema.
Jesen dođe a grozdovi zrili
poljupci joj behu tako vrili.

EKOLOŠKA LJUBAV

Rodila se ljubav naša
ispod slame, ispod šaša.
Jorgovan je cvao bili
kad smo se dušo srili.

Volili smo se i u mrklom mraku,
na kudeljnom džaku u čardaku.
Nismo misto za ljubav birali
ljubili se i u staroj štali.

Vinogradske dunje kad su zrile
poljupcem se naše usne srile.
Ljubav našu znala je da skriva
ona plodna bačka njiva.

A čista nas soba privarila,
jel se u njoj ljubav utrnula.
Ajmo, dušo, do slame i šaša
da se opet rodi ljubav naša

Al vrimena mnogo prođe
ni šaš nije ko što je kadgod bio,
i njemu je vrime prošlo
pa se i on umorio.

LJUBAVNA

Da l umire ljubav
u snu il u javi
u zalasku sunca,
suton kad zaplavi?

Da l umire ljubav
i u srcu tvom
ili gnjizdo novo traži,
možda novi dom.

Da l umire ljubav
kad se sunce rađa,
a možda se nova ljubav
tek tada događa.

SVATOVSKA PISMA

Kad u oku sjaj zablista
i zasija zizda sjajna
kad se rodi čista ljubav
ko najdraža srca tajna.

Rascvatali buket cvitni
pozdrav šalje ovom danu
u ljubavi kada srićni
na svoj oltar sriće stanu.

Jedno srce kada bije
kad se sritnu dlan na dlanu
radosnica suza lije
da zablista lice danu.

Tad panonska rodna gruda
budi nežna osićanja
da sićanje večno bude
na dan njihovog vinćanja.

KAFANSKA PISMA

Zvizde gasnu zora sviće,
ja sa društvom pijem piće,
veseli se družba naša,
a ja zovem tad birtaša.

Još jednu čašu natoči, birtašu,
još jednu pismu sviraj tamburašu,
zora već sviće kraj je ove noći,
drugovi, zbogom sad moram ja poći,

Mloge sam sa njom proveo noći,
a nje sad nema i neće doći,
nemam više mira, nemam više san,
u birtiji pijem, dočekujem dan.

O, sudbino kleta, da l' će ikad proći!
ove noćne more i besane noći,
zvizde kad se ugase i zora zaplavi,
u praznoj se čaši njezin lik pojavi.

Još jednu čašu natoči, birtašu,
još jednu pismu sviraj, tamburašu,
zora već sviće kraj je ove noći,
drugovi, zbogom sad moram poći.

Od sudbine svoje ne možeš pobići,
zato vino pijem, a ono me ne liči.
U birtiji pijem vino svake noći,
zalud ga pijem, ona neće doći.

PISMA O KUJNI

Snovima odrasle
osobe svake
uvik je kujna
stare majke.

Šoret na drva,
ormari stari,
i gvozdена peč
što veselo žari.

Pa onda lonci i
laboške razne
i nike činije
od gline, al prazne.

Sad nema majke
ni kujne njine
novo je vrime za
nove promine.

Umesto stare kujne
da ti pamet stane,
tu je nova kujna
drvare“ Bane“.

Kujna nova
za novi san
i za staru kuću
el za novi stan.

PROLIĆE

San snivam otvoreni očiju
u vitru blagom i tek procvatalom svitu,
Miseca i zvizda što tajnu kriju,
i prinova novi na cilom svitu.

Pozravlja Sunce što blago grije,
nemir u duši što ljubav krije,
tice na grani i nove prtice,
i majsku zoru nad ravnicom što sviće.

Eh, da je proliće u ljudskim grudima,
bilo bi više ljubavi med ljudima,
al zima duši ne daje nade,
i zato nam po svitu cviće zla sade.

Ne dam proliće iz svoje duše,
da mi ljubav uzmu i nadu skrše.
Želim da proliće vično traje,
je l ono rađa nalipče osićaje.

LJUBAV

Ljubav je cvit u cvitu,
nežni poljubac,
najpši susret na svitu.

Ljubav jei lito i zima
nevestin bili veo i sjaj u očima.
Ljubav je osmeh diteta
izvorska voda zdrava,
čežnja u nežnoj duši
u senki zaborava.

Ljubav je bilo jedro
na plavoj morskoj pučini
u srcu i duši toplina
što život lipim čini.

Ljubav je i starost
koja se mladosti sića
na svitu punom tamnih senki,
ljubav je najveća srića.

Ljubav je dušo moja
najdraža i jedina,
osmeh sa tvoga milog lica
i tvoja blizina.

OKO

U njem sunce sija
i zvezda tajnu krije,
jarka svitlost od pamtivika
sa tamom bitku bije.

I sniva najlipči san,
san života, nade i jave,
i krije niku slatku tajnu
njene najdraže oči plave.

A na svakoj životnoj stazi
uvik se niko oko nalazi.
Oko podne, oko ponoći,
oko tuge, oko nemoći.
jednooki bezočni ćoravi,
okati, brkati, plavi, garavi,

Oko se suncem ljubavi napaja,
oko se gnevom mržnje razdvaja,
oko škrtice, oko krtice,
oko u vola oko u sokola.

Oko što miri, oko u zviri,
oko seljaka oko kurjaka,
oko bezočno, oko poročno,
oko srne i oko guje crne.

Oči pune dima,
oči u duši u mislima,
oči pune zrilog vina,
oči u njima vična istina.

PISMA DUNAVA

Ravnica Bačka plodna,
i žuto klasje zrije,
a Dunav polako teče,
teče i tajnu krije.

Eh, što, ti je mladost bila,
krv u žilama vrije,
a Dunav za to ne haje,
teče i tajnu krije.

Oči joj smeđe bile,
žarke ko zvizde dvi,
a Dunav teče dalje,
teče i tajnu krije.

Zima je jedna bila,
košava ledi i bije,
Dunava nije briga,
teče i tajnu krije.

Bila jedna klupa,
tamo nas više nije,
Dunave kuda ideš,
a Dunav tajnu krije.

Poljupci bili strasni,
drćale usne obadvije,
a Dunav ništa ne mari,
teče i tajnu krije.

Odlete tica mladosti,
gnjizdo nikad ne svije,
a Dunav i dalje teče,
teče i tajnu krije.

ŠUBARA I MARAMA

Srili smo se na livadi,
a bili smo tako mladi.
Ja šubara, a ona marama
planu ljubav s puno plama.

Znale su nas sve mijane
i bircuzi i kafane,
i salaši napušteni,
i čardaci ispražnjeni.

Lutali smo ovom Bačkom
našom dušom bunjevačkom.
Dužijance litnog žita zrinja
zimskih prela jesenji proštenja.

I svadba je lipa bila
sva se čeljad okupila,
svakom svircu vina puna čaša
bokal vina za lipog gajdaša.

Prošlo vrime kao treptaj oka
stigla starost teška i duboka.
Šubara se zdravo umorila,
a marama zdravo ostarila.

Sad oboje u ormaru stoje
usamljeni zadnje dane broje,
a bili su nikad tako mladi
zaljubljeni na cvitnoj livadi.

PISMA ALASU

Skrivaj tugu talasu
u pesmi nestalom alasu.
Još pamte vrše i mriže,
a srce se bolno steže.
Čak i ribe tuguju
sa obalom kad druguju.

Ne pivam ovu tužbalicu
rđom trošenu tvoju udicu.
Čamac koji polako trune
gitare tvoje miruju strune.

Skrivaj tugu talasu
u pismi nestalom alasu.

ĆUTANJE

Nemoj, nemoj mi ništa reći
dok svira violina,
a zvuci tiho teku
ko bistra rika,
kristali rasuti
u vasioni.

Ko treptaj duše
san u život polako tone,
list u korenu sam našo,
udanem ga plućima punim
očiju puni vina.

I krenem joj u susret
znajući da sam bio
i zato
nemoj mi ništa reći
dok svira violina,
a zvuci tijo teku
ko bistra rika.

PISMA BREZ NASLOVA

Toplina julskog vitra
donosi miris panonski njiva,
a spomenik njevoj vjernosti
tajnu vičnu skriva.

Kako je lipo živiti bilo
u zemlji bajki i snova,
al njeve čežnje i nade
prikine nevolja nova.

A oni su znali, da dobro su znali
i rič su svoju vojničku dali
da će zbog časti i istine
braniti temelj svoje domovine.

O, sudbino crna prokleta
pa zar ti dosta nije
da se na ovoj plodnoj ravnici
toliko krvi lije.

Da svitski bezdušni silnik
ubija, pali i ruši,
zavija sve u crno
i bolan trag u duši

Al gnusni svitski tiranin
neka dobro upamti:
Ovo je zemlja Srbija
u kojoj Duh Slobode vično plamti.

PAHULJICA

Zima je bila
godine pedeset i neke,
led je plovio maticom
Dunava hladne reke.

Na obali svetiljke
bledom svetlošću sjale,
oko njih kolo igrale
snežne pahulje male.

Krovovi, ulice, polja,
beskrajni beli veo,
a hladni vitar severac
svoju je mrežu pleo.

Na kraju jedne ulice
u snežnoj beloj noći
pun nade i strepnje
čeko sam kad ćeš doći.

A ti nisi došla
il doći nisi tila,
na obraz tad mi pade
jedna pahulja bila.
Pahulja snjižna bila
nežna lipa i mala
prepuna divnih šara
od snjižnog kristala.

Ne mogu dugo
ja na tvom licu biti
od žara tvog lica
mogu se istopiti.

Skinem je tad sa lica
držim je na dlanu
puštim je među sestre
družinu snežnu razigranu.

I cilu noć su plesale
te nežne pahulje bile,
a kada dunu severac
one u san odletile.

Godina mlogo je prošlo
i još će mnogo proći
zaboravit ja ne možem
te bile snjižne zimske noći

I uvek kad zima dođe
duša mi uzdće cila,
da li će opet na moj obraz
doletit ta nežna pahulja bila.

HUMORISTIČKE, AFORIZMI I BUNJEVAČKI BEĆARCI

„Bunjevci su jedini narod na svitu,
koji još ne zna šta će mu se u prošlosti desiti“

STOC

Na putu uvik naš bać- Moca,
išo je u društvu svog stoca,
da na njemu lipo sidi,
događaje sve da vidi.

Šta komšijinca Manda kuva,
s koje strane vitar duva,
čiji mrkov bolje praši,
kojoj Grgo iđe snaši.

Da l šarulja daje dosta mlika,
a bać- Sive da l je prodo bika.
Da l su lvi sve ovce na broju,
i da l Marko pućka lulu svoju.

Na stoc tako bać- Moca spusti kosti
da usput sazna sve novosti.
Eto, za to naš bać -Moca,
ne mož bit brez svog stoca.

NAILA SE GUSTE PARE

Bunjevačka nana
običajje čuva
bunjevačka ila
svakog dana kuva.

Kadgod posno,
kadgod mrsno,
al svako je njeno ilo
baš ukusno i izvrsno.

Kad se posla
lati nana
ondak radi
cilog dana.

Za doručak kiseline
divenice i slanine,
pa i jaje od kokoši
za doručak da potroši.

Pa se posla tad privati
triba čeljad užinati.
U kujni se diže para
to sad nana užnu stvaru.
Tu je čorba i gulaš
jel pivčiji paprikaš,
ondak prisnac kore tanke
pa s debelom plašom fanke.

Pa kad čeljad stanu isti
s astala se sve počisti,
a kad čeljad isti stanu
tad pozove baćo nanu:

„Ajde nano za astal sisti
i ti valjda tribaš isti“!
„Neću baćo u kujni je vrilo
pa sad ništa i nisam za ilo“.

„Zašto nane sada ne bi ila
ta valjda si i ti ogladnila?“
„Nisam baćo danas gladna bila,
guste sam se pare pa se naila.

MEDALJANKA

Medalja je zlatna čeka
zbog peštanskog delvideka.

A velika bila fešta
slavila je Budimpešta.

Tako triba tako valja
sve se radi zbog medalja.
Izdaj oca, brata, kralja
zbog medalja.

Pola duše dati triba
za medalju misto kruva.
Kad postane duša tralja
ostaće joj tad medalja,

Tako bliže, tako dalje
sve se radi zbog medalje.
Ostade joj duša čista
kad je rođen medaljista.

POZORIŠNA PISMA

Bili nikad niki crni dani
ziđo se Skadar na Bojani.
Novo vrime nove žrtve ište
Subotica ziđa pozorište.
Pa se pitam da l će nika nana
u pozorištu biti zaziđana,
el će nika ceh platiti Žuža
pa da gradnja ne bude duža.
Ili možda nika Milosava
pa da gradnja bude prava.
Pozorište postoji zbog glume,
al ih mlogo koji glumit ume.
Pa za glumu to su umetnici pravi
mlogi naši vrsni političari.
Skupštinske gradske govornice
šta će nama nove pozornice!
A siroti glumci mole Boga,
jer su željni glume i uloga.
Narodu je dosta govornica
pozorište želi sada Subotica.
Da ne kune tu crnu sudbinu
i konačno da dobije binu.

AFORIZMI

Kad sasvim pukne
Um
nastane
Memo-ran-dum.

Držimo se Norme
gradimo PLATFORME.

Identitet ima
prosperitet,
šteta što se za to
zalažu bezimeni.

Al, i narod je zbir
bezimenih pojedinaca.

Da bi dokazao
da imaš svoj jezik
najpre moraš pokazati
ZUBE.

Održan je skup
Slovenskih Matica,
trutovi su bili
opravdano odsutni.

Najveći problem
svih Matica je
da o njihovom
položaju odlučuju
TRUTOVI.

Predlažem da se
Matice integrišu sa
stočarskim farmama.
Samo na taj način
možemo dobiti
MED I MLIKO.

Matica se opredeljuje
za Evropsku Uniju.
Nije ni čudo
Matičari su uvek bili
UNITARISTI.

Nova Usta-nova
ne može imati
Standardni Jezik.

Bunjevci Hrvati
predlažu rastavu
a iste imaju
Grb i Zastavu.

Matica je
Ne Vladina organizacija.
A zašto nas pozivaju
i uče kako da se
Vladamo.

Bunjevci su za
I-kavicu,
a ne biže ni od
vina i rakije.

Ali i I-kavica
ima svoje probleme
ko je melje
i ko je prži.

Mlogi Bunjevci nisu
prisutni na Skupštini Matice.
Više ih zanima da
se popuni njihov
Obor nego Matičin
Glavni odbor.

Ako divanite o
mandatu nemojte
zaboravit Katu.

Iza vrata dva
mandata. Pa nek se
i treći posreći.

Bunjevac sam s tim
se dičim. pogledajte
na šta ličim.

Mnogi Bunjevci
ušli su u
Ekološku stranku
da se očiste od
Bunjevštine.

Učlanimo Gospoda
Boga u
Ekološku stranku
da očisti svet od
Ljudi.

PRELJSKI BEĆARCI

Ja na prelu ništa nisam prela
al sam tamo svoga diku sreła.

Kad se dika za čašu uhvati
ja ću s drugim u kolu igrati.

Moja dika igra u čizmama
a ja mlada s njim u papučama.

Svaka cura ima momka svoga
a ja diku svoga brkatoga.

Livo oko curi zaiskrilo
a momku se srce zapalilo.
To je tako kad se ljubav stvori
nije čudo da srce izgori.

Najlipču su prelju na tom prelu
izabrali ćer pudara, Jelu
srdile se nane na tu grešku
tribalo je birat lemešku.

Dukati su na njeznim grudima
baćo ćerku za udaju ima.
Al dukate niko ni ne vidi
od nji više sjaj u oku vridi.

Neću nane da idem na prelo
kad je s drugom oćo taj moj Felo.
Iđi curo i igranj do zore
pa će i kod njeg biti ljubomore.

Nane moja kad si bila mlada
dal su ista bila prela ko i sada.
Nisu ista moja mila ćeri
al jednako srce zatreperi.

Dok u svili igraju Bunjevčice mlade
njevo ime nemož niko da ukrade.
A Bunjevcu dok je čizme i mamuze
bunjevačko ime nemož niko da uzme.

Dužijance dok je i dok traje
Bunjevci će čuvat običaje.
Dika moja do podne zaspala
tušta se na prelu noćas naigrala.

Jutros dika ulicom vrluda
napijo se rakije od duda.

Diko moja jabuko sa grane
igraj samnom dok zora ne svane.
A na prelu kad zora osvane
ti me vodi kod baće i nane.

U papučama igraću sve do dana duga
ta iz bajke nisam ona pepeljuga.

Umore se čak i tamburaši
sad je vrime pridružiti se čaši.

Žalio se jedan stari baća
da je bolja bila kadgod krumpirača.
Krumpiraču ti si istu ijo
vrime prošlo a ti ostario.

Salaš stari s soncama druguje
sićanja pribira s njima tuguje,
dal će iko čuti molbu našu
da još bude prela na salašu.

Hajd ukolo Vito, ta nemoj se stidit
u bunjevačkom kolu lipo te je vidit.

Eto braćo Bunjevci koliko sam znao
o bunjevačkom prelu ja sam napiso.

Igraj samnom diko natenane
natenane dok zora ne svane.

Igrao bi dika rokoko
al ne može kad se naloko.

Ala sam se s dikom naigrala
diki peta sa čizme otpala,
još da su mu otpale mamuze
pa na jesen da me lipo uzme.

Igra dika samnom sve se praši
namiguje onoj u kumaši
da međ nama bude sve u miru
i ja gledim onog u šeširu.

Ajmo curo na čist zrak
neću diko jer je mrak
pa da kažeš mrak je bio
ne znam ko te poljubio.

Što za stolom diko sidiš
hajd u kolo da se vidiš.
Jer na prelu malo vridi
za astalom koji sidi.

Dinar pada euru vridnost gubi
hajde diko pa me ljubi,
jer poljubac vridnost ima
raste cina poljupcima.

Diko moja bunjevačke grane
ne plašim se ni baće ni nane,
ostali su sami ukućni na selu,
a ja s tobom danas sam na prelu.

Baš sam blendo
na prelu sam bio,
a nijednu curu
nisam poljubio.

Sviraj svirče u te žice tanke
oko mene sve su vragolanke.
Sve se smiju, a jedna me gleda,
ta će posle, kada, da me sredi.

Sviraj svirče u te tanke žice
najlipče su mlade Bunjevčice
one bome to baš dobro znadu
zato momke često i varadu.

Oj, moja, pa moja
od sto kila gospoja,
što se diko ne pogledaš
i ti si stokilaš

Puna duša, puna čaša,
takvog snaša
voli tamburaša.

Tamburašu sad naštimaj žice
da Bunjevka piva groktalice.

Nek mi dicu noćas čuva mati
ja ću mlada na prelu igrati.

Sa komšijom tila sam igrati,
a on neće jer će selo znati,
onda neka cilo selo znade
kakvog pivca u kući imade.

Očo dika sa drugom na prelo
i ja idem ne bil mu prislo.
Ja sam cura novog soja
još danas sam diko tvoja.

Baš su danas ovi momci grubi,
a ja mlada niko me ne ljubi.

Na svoju sam bračnu polovinu
potrošio cilo gotovinu.
Pa postao sad polovni baća
ja polovan – ona polovnjača.

U mladosti tirao sam kera
pa siroma ostah bez filera
prodao sam čizme i odilo
zato nisam došao na prelo.

Diko moja odnela te bola
nemoj bižat iz preljskog kola,
već ti lipo u to kolo svrati
u kolu se za mene uvati.

Curo moja nemoj mene zvati
kad ti ne znaš hireški igrati,
a kaki bi ti sad hireš bio
kad me ne bi ni to naučio.
Dođi curo da upoznaš baću,
a nana će spremit krumpiraču.
Neću diko nisi prava lola
ja ne mogu bez švedskog stola.

Ajmo curo živit na salašu
sačuvajmo tradiciju našu.
Ja ću tebe kao oči čuvat
ti ćeš kopat i spremat i kuvat.

Fala diko na takoj ponudi
al me štogod tu kod tebe čudi
da si kazo pilež i krave i svinje
evo tebi kompletne robinje.

Ta neće baš tako nama ružno biti
ja ću u bircuzu s društvom vino piti.
Ja bi rado diko sa tobom živila,
al šta vridi kad bunike nikad nisam ila.

Koja nana svog pivca ne pazi
taj komšijske koke onda gazi.
Šta se ljutiš kada nisi tio
što me dragi noćas poljubio.
Ima dika tri kombajna
ja ga volim i to nije tajna.

Daće baća iljadu eura
da na prelu ja budem najlipča cura.
S dvi divojke igra dika bunjevačko kolo
ja ću posle sa njim ali samo solo.

Nemoj diko moja da te moji vide
biće posli toga i to još i pride.

Nemoj diko samnom da se šališ
sad me ljubi posle ćeš da žališ.
hoće babo da ja budem duvna
ljubila sam diku usrid guvna.

Poji diko pogaču sa makom
tebi dajem neću dati svakom,
što se dika sad od mene sklanja
pogaču mu dajem od višanja
neće dika više da se skriva
kad mu kompot ja dajem od šljiva.
Sviraj svirče nek ti puknu žice
evo meni moje suđenice.
Neka žice na tamburici traju
ja sam mlada nisam za udaju.

Možeš diko i bure popiti,
a ja opet tvoja neću biti.

Zora sviće snig se bili
Bunjevci se sa prela vratili.

Na prelu je uvik zgoda prava
klupka nema al se odmotava.

Na prelu sam našla diku svoga
opet idem da nađem drugoga.

Lipo mi je divanio baća
cure biže kad se fićok laća.

Diko moja već si zakasnio
već me drugi momak zaprosio.

Diko moja nisi mudar bio
kada si me mladu poljubio.

Diko moja nisam ništa kriva
što tamburaš na me namigiva.
Oproštaj ću tebi curo dati
pa ću s drugom divojkom igrati.

Gracki toranj ima svitlost jaku
ja se volim ljubiti u mraku,
a moj dika baš vrime ne gubi
di god može mene mladu ljubi.

Cura mlada mator đuvegija
al kod njega velika penzija.

Diko moja polupo si lonce
snjiga nema, a ti spremaš sonce.

Diko moja bola te odnela
što si s drugom pobigo sa prela.

Curo moja ta što si zapela
da sad iđeš do tog zimskog prela.
Iđem diko da svi znadu
i Bunjevci svoj praznik imadu,

Diko moja nije moja greška
što je tebi danas čizma teška,
već potkivaj diko čizme svoje
da sustignu te papuče moje.

Nisam pio kaže dika meni
virujem mu nos mu se rumeni.
Diko moja ti kraj mene sidi
odavle se sve u sali vidi.

Izašo bi da palim cigaru
možda vidim svoju curu staru,
al mi neda moja nana
ta bar jednom možeš bez duvana.

Baš su lipa ova prela naša
al odavno već nema gajdaša.

Dok je vuka biće i ovaca,
dok je prela biće Bunjevaca.

Pijte braćo nek su čaše pune
pivaju vam Tamara i Nune.

Nočas brige neka vas ne more
vesel te se Bunjevci do zore.

Ta nek bude igre i pivanje
da ostane štogod za sićanje.

.

Sadržaj		PISMA O SUBOTIČKIM	
MISEC NAD TORNJOM	1	KAFANAMA	36
RECENZIJA	3	GABRIĆ ĆUPRIJA	37
MISEC NAD TORNJOM	3	SVIRAJ TAMBURICE	38
Misec nad tornjom	6	PISME DICI	41
MOME RODU	7	KIŠOBRANI	43
“Oj, Bunjevci sa svi svitski strana		PISMA O MAČKU	44
7		STRAHINJI ZA PRVI ROĐENDAN	
ista vas je odranila nana”.	7		45
BUNJEVAC MISTO IMADE	9	PISMA O STRAHINJI	46
BUNJEVAČKO KOLO	10	TANDRČAK	47
PISMA O ROLJKI	11	MALA MACA	48
GABRIĆ ĆUPRIJA	12	UMETNIČKA DIČIJA KOLONIJA	
MAJKA	13		49
PISMA O SUBOTICI	14	O LIČNOSTIMA	51
SUBOTICI	15	MEMENTO PEIĆ MARKA	53
BUNJEVAČKA GRANA	16	STIPANOVA TAMBURICA	54
BUNJEVAČKA SELA	17	NAIVA	55
BUNJEVAČKA BRAĆA	19	KAPIJA PAVLA BLESIĆA	56
ŠTA SU PRELA	20	PISMA O IVANU ANTUNOVIĆU	
POTKOVICA	21		57
BUNJEVAČKA NOŠNJA	22	PAVLOVA PALETA	58
POETSKI BUKET	23	S LJUBAVLJU O RAVNICI	59
ZORA ZLATIBORA	25	U SPOMEN TAMBURAŠU BRANKU	
SINGERICA	26	ČENEJCU	60
UMOR	27	SLIKARU	61
SLIKARSKA PISMA	28	KAD JEDNOM ODEM	62
GLUMA	29	MEMENTO TOMISLAVU	
PISMA O BOJI	30	HALASEVIĆU	64
KOSAČU	31	HAJINA PISMA	65
PEDESETOGODIŠNJIKA	32	ĆUTIM	66
TAMBURICA	34	SAVI NA DAR	67
KAFANSKA SALVETA	35	RODOLJUBIVE	69

SLOBODA	71	LJUBAVNA	111
BUNJEVAČKA	72	SVATOVSKA PISMA	112
RAVNICA	73	KAFANSKA PISMA	113
SNOVI HEROJA	74	PISMA O KUJNI	114
KORENI	75	PROLIĆE	115
POBEDNIKU	76	LJUBAV	116
PISMA 9. MAJA	77	OKO	117
NEGOTINSKA PISMA	78	PISMA DUNAVA	118
PALIĆKA SLOBODA	80	ŠUBARA I MARAMA	119
GROB U TRAVI	81	PISMA ALASU	120
HUMKE KRIJU ISTORIJU	83	ĆUTANJE	121
83		PISMA BREZ NASLOVA	122
S LJUBAVLJU O RAVNICI	84	PAHULJICA	123
BUNJEVČE	85	HUMORISTIČKE, AFORIZMI	I
ŽUBOR ŽIVOTA	86	BUNJEVAČKI BEĆARCI	125
PISMA BORCU	87	STOC	127
PROLETERSKA PISMA	89	NAILA SE GUSTE PARE	128
OBIČAJI	91	MEDALJANKA	130
PRELJSKA PISMA	93	POZORIŠNA PISMA	131
MALA BOŽIĆNA PISMA	95	AFORIZMI	132
BANDAŠICINA PISMA	96	PRELJSKI BEĆARCI	136
SOMBORSKA ILA	97		
SVATOVSKA ZDRAVICA	98		
BUNJEVAČKA NOŠNJA	99		
BOŽIĆNA PISMA	100		
PISMA O PRELU	102		
LJUBAVNE	103		
PENDŽER	105		
SVIRAJ TAMBURAŠU	106		
NOSTALGIJA	107		
PISMA MLADENCIMA	108		
LJUBIO SAM SREMICU	109		
EKOLOŠKA LJUBAV	110		

